

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 16.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J.A.Z.N., W. H. MUNNICH, S. NOYON,
W. J. G. PAARDEKOOPEL, MEL. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
14 FEBR. 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Bericht.

Delftsch Studenten-Corps.

D. S. A. F. V. Onderlinge Wedstrijd.

Delftsche Studenten Almanak voor het jaar 1918, door W. J. G.
De Corpsvergadering van 7 Februari, door T.

Centrale Commissie tot Behartiging van Studiebelenen.

Jaarbeurs.

Delftsche Studentenbond.

Rede uitgesproken door den heer W. H. Koster van Grooss,
bij de plechtige bestuursoverdracht.

Rede uitgesproken door den heer G. J. de Glee, bij het aan-
vaarden van het Voorzitterschap.

Bestuurssamenstelling.

D. V. S. V.

De Almanak der D. V. S. V., door B. & J.

Gedachten en Gedichten.

Van Verre Reizen, V.

Feuilleton.

De Spoorstudent V.

Vereenigingsleven.

Civ. en Bouwk. Stud. Gez. „Practische Studie”. Tentoonstelling.

Delftsche Stud. Natuurwetensch. Vereen. „Christiaan Huygens”.

D. S. E. V.

Lezing: gehouden door Ds. J. W. Kruyt voor de „S. S. S.” en
„N. C. S. V.”

Tooneel en Muziek.

Wagner bij de Nederlandsche Opera, door W.

Technische Hoogeschool.

Begin van Colleges en Oefeningen.

Ingekomen boekwerken.

Agenda.

Bericht.

Tot de Redactie toegetreden:

W. M. DE VRIES.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Delftsche Studenten Amateur Fotografen-
Vereeniging.

ONDERLINGE WEDSTRIJD 1918.

Het bestuur heeft tot Jury voor den aanstaanden onderlingen
wedstrijd benoemd de heeren A. Maris, C. P. J. Süverkropp,
M. A. Julius.

Het bestuur vestigt er nog de aandacht op, dat de sluit-
tingstermijn weer eenige dagen is uitgesteld tot en met
19 Februari 1918.

Laat een ieder nog van dit uitstel profiteeren. Vooral zij,
die ons een inzending beloofden, worden dringend verzocht
hun plan ten uitvoer te brengen.

Inzendingen te bezorgen aan M. A. Julius, Van Leeuwen-
hoeksingel 3.

De Secretaris.

Delftsche Studenten Almanak voor het jaar 1918.

Een almanak, in de rij harer vaders misschien een der
minsten; als almanak echter ditmaal wél geslaagd. Want
het is geen toeval dat de drie eerste prenten de ernst der
tijden peilen, het is geen toeval dat de teekenaar tot vignet
heeft gekozen een ernstig peinzende denkerskop met grijzen
baard en mooie, lange handen die hij, de eene op zijn ge-
rimpeld voorhoofd, de andere op de tafel vóór hem doet
rusten. Terwijl hij ons aanstaart. Een herinnering uit het
verleden, uit zijn jeugd. En een waarschuwing, dat ook wij
eenmaal in hoogen ouderdom, als Faust bij herinneringen in
ver verleden verwijlend, zullen terugdenken aan de moeilijke
en schoone tijden van '18. Zooals de president het ongeveer
in zijn rede uitdrukte. — Dan de jaarprent, de ridder op
zijn zwaard leunende. Weer een ernstig moment voor den
argelooze die het Boek doorbladert. Een vermaning, een
terechtwijzing. 1918, het oorlogsjaar. Dan, de titelprent voor
de kalender, minder zwaarmoedig geteekend, een vlucht
vogels, een voor een elkaar opvolgend, voortvliegend over
het breede water, een voor een, in gestadigen voortgang
zonder oponthoud. De eene helft van de hemel wit, de
andere zwart. Een teekening, tusschen haakjes sterk herin-
nerend aan „Dag en Nacht” van Gustaaf van de Wall Perné,
misschien wel daarop geinspireerd). Een echte studenten-
teekening, pittige gedachte en niet al te veel techniek
er aan vermorst, liefst wat karakteriseerende met geest aan-
gebrachte haaltjes, geen vermoeiende schaduw- en perspec-
tiefbewerkingen. Dan komt de kalender zelf met zijn twaalf
topic-of-the-day hoofden. In de ijsmaand een verlaten Ververs-
dijkgebouw met wat eenzame musschen die nu het rijk alleen
hebben, een vrij geestige en wat minder geestige kalender-
opmerkingen daaronder. Bibliotheekmaand, de Bibliotheek-
gezelligheid afgebeeld op kleinen schaal, in de verte het gok-
stelletje zichtbaar in 't kleine leeszaaltje. Dooimaand Maart
een goede triestige regenstemming in een klassiek hoekje,
de brug bij de Schoolstraat met een stukje Prinsenhof- en
kerkgevel. April, een katermaandteekening, weer doordrin-
gend van misère. En slaan we dan het blaadje om dan
zien we boven twee heldere blaadjes zonder veel kalender
op- of aanmerkingen en zonder veel oprichtingsdagen twee
heldere vroolijke plaatjes, de varsity en het examen — een
duinstrand en zee met de hoofdpersoon op zijn rug tegen
de duinhelling op liggend.

Nog vroolijker is de Julimaand met de Delftsche kermis er op.
Volgt Augustus; de Societeit „Standvastigheid”. De oudere
heeren leggen hun kaartje, op een afstand zitten de heeren
studenten bij het raam. September de bakerprint, is mis-
schien wat minder geslaagd, de afbeelding van de Debating-
avond werkt met verrassende gelijkenissen, maar is mischien
iets te grof geteekend. De Igov-bar van November is een
aardige herinnering aan dit buitengewone feest, dat zeker
lang in ons geheugen zal blijven, helaas valt December
met zijn bloemkool-almanakje weer wat af. Is die zuigeling
een hatelijkheid op de almanak zelve? Ik hoop het van
niet, want al was deze hatelijkheid ook nog zoo juist, hij
was in geen geval op zijn plaats in de kalender van den
almanak. Over het geheel moeten wij de kalender prijzen,
als bijna alle teekeningen. Dan volgen verjaardagen van
ons koningshuis, vele Gedenkdagen, de Feestdagen, Zon,
Planeten en Posterijen, Titels en Praedicaten in hun aan-
genamen druk, die de almanak een vademecum doet zijn
voor een ieder die haar bezit.

Delftsch Studentencorps met vereenigingen. Op de tweede
bladzijde de Senaats-fotografie, die de Senaat helaas niet
op zijn best doet uitkomen, Vereenigingen en Gezelschappen
waaraan het keldertje met een misschien heel grappige,

maar voor buitenstaanders moeilijk te apprecieeren teekening toegevoegd. Misschien al te intiem. De Almanak echter, dat de teekenaar hieraan gedacht hadde, is voor het geheele Corps en niet voor zijn clubje, hoe goed en braaf en belangrijk dat ook is.

Edoch, daar de leden nog al op de voorgrond tredende personen zijn, zal het in 't algemeen de Almanak niet schaden en hun zelf veel genoegen bezorgen. Het is dan ook niet tegen deze eene teekening, die tenslotte maar op een intiem dispuutgezelschap betrekking heeft, dat ik bezwaar heb, maar voornamelijk tegen een dreigende verworping van een geheele almanak in dien geest, die, vooral door varia, teekeningen en kalenderprenten het boek wel eens het idee van een werkje, samengesteld door een betrekkelijk klein clubje en het Corps het idee van een kiekje, kan geven. Licht dit ook aan de grootste helft van de Corpsleden, de kleinste helft mag niet meer in die richting gaan drijven. Waarschijnlijk geschiedt het zonder bedoeling, dat de Almanak-redactie echter ervoor wake!

Op vereenigingen en disputen enz. volgen de corpswinkels, daarop de Jaarverslagen.

— Ten eerste het Corps zelf. In zware officieele stijl is het stuk gesteld, doorwrocht werk van een ernstig persoon. (Waarom maakt de Almanak-redactie eigenlijk het corpsverslag niet, redigeert zij niet feitelijk het heele afgeloopen corpsjaar; en moest zij dan ook niet de geschiedenis van het corps, het alomvattende voor Delfts' studenten, te boek stellen? De secretaris van den Senaat en de Senaatspapieren zullen toch wel tot hun beschikking zijn!) Dit corpsverslag is een brok geschiedenis, echter in den zin waarin geschiedschrijvers van 100 jaar terug die begrepen als daar zijn Wagenaar, Moltke e. a. Maar geen geschiedenis, die aan moderne begrippen voldoet, er spreekt teveel partijdigheid en eenzijdigheid uit, het is geen neutrale en preciese navorsching waaruit zorgvuldig een conclusie getrokken en een oordeel gevormd wordt door iemand die buiten en boven de dingen staat, door een almanakredactie waarin menschen zitten van verschillende stroomingen, het is geworden een verhaal, nauwkeurig weergegeven en zeer juist misschien, maar waaruit de geest van de vorige Senaat spreekt, niet die van het Corps. Allergeestigst is het verslag verlicht door twee prentjes die precies het tegenovergestelde van de woorden des schrijvers uitdrukken. Een corpsmaagd die smeekt: Ne violez pas mon Corps. — La prière d'une Vierge; en een treurwilgje op het graf der corpsplannen.

Dan de Vereenigingen, voorop de illustre sociëteit, voorgesteld door den President van het Bestuur, als een Phoenix, met groote vleugels. Een eenvoudig, zakelijk verslag, zooals het hier op zijn plaats is. Dan een kort woord van den Bibliothecaris, een verslag van Odin met een paar decoratieve prentjes en een verslag van Apollo met een minstreel uit de Middel-Eeuwen, en een moderne orkestdirecteur, zoo van de Pier weggelopen. Vrije Studie begint met een uitweiding over zonnige en niet-zonnige paden een curieus verhaal van haar vereenigingsjaar waarin verscheidene der sprekers het hard te verduren hebben. De Debatingclub vertoont hierna hoe men een neutraal verslag, zonder beoordeelingen der sprekers en met nogal wat gemeenplaatsen leveren kan. Dan komt Laga, versierd met een mooi

vignet, waarop twee trotsche vikingschepen de woeste zee beparend. (Speelt de duivel er mee? deze plaat herinnert mij alweer aan Gust. van de Wall Perné, zijn twee vikingschepen die „Sage" voorstelt. Natuurlijk kan er hier geen sprake zijn van plagiaat, alleen maar is de gedachte erop geïnspireerd; maar het is toch wel merkwaardig dat er zulk een sterke analogie bestaat tusschen de symbolisch-ideale verbeeldingen van den grooten kunstenaar en de almanak-ideeën van student-teekenaars.) Het Laga-verslag is in echte, fanatieke raceroeiersstijl vervat. Veel uitroep-teekens en vraagteekens, een gloeiende beschrijving van de race der Oude Vieren. De zon die in de Lagaharten scheen, toen het hoofdnummer gewonnen was, dan lang niet ternegergeslagen beschrijvingen van de ongelukkiger uitslagen der andere wedstrijden, een handdruk voor hem die Delft verliet en een schoone toekomst-opening voor het volgend jaar (uitroep-teeken). Verder vindt men in dit verslag een kiek van de Oude Vier, met kransen omhangen.

De Studenten Carroussel Vereeniging wordt in het titelplaatje leelijk bij de neus genomen. Een uitgebreid verslag dat duidelijk wijst op een opleving van de vereeniging. Technisch Leesgezelschap met een fabrieksgezicht en dan het Tooneelgezelschap met een verslag vol bedankjes, naar oud gebruik, en minder rooskleurige finantieele beschouwing. Als teekeningen een intens geestige maskerkop en een tooneelvertooning van de middeleeuwen, aardige herinnering aan het Studenten-Cabaret van November 1917. De Studenten IJclub komt uit met een nar op schaatsen en een verslag over het jaar 1917 omdat zij dit jaar in actieven dienst was getreden. Voorts ongesierde verslagen van Weerbaarheid en D.S.A.F.V. Een gevignetteerd verslag van het Civiel en Bouwkundig leesgezelschap, een katertekening voor Igov met een verslag, lang zoo geestig niet als het vorige jaar. Dan verhalen Lawn Tennis en Schaakclub van hun bloeiende toestand en talrijke overwinningen.

Hierop volgt de Technische Hoogeschool met als titelprent de ingenieursmachine waarop vooral de ingenieurs goed gekarakteriseerd zijn. Groote koppen, denk-oogen, kaal, klein snorretje. Groote lijsten met Professoren, Assistenten, Lectoren, onmisbaar voor den technischen student. Feiten uit de geschiedenis en allerlei andere aanwijzingen. Photographieën van wijlen Prof. Jonker, van de Professoren Kist, De Haas, en Scheffer.

Hierna komen examen-uitslagen. Men ziet op den voor-teekening een knaap in angstige nachtmerrie gezeten tusschen stapels boeken. Hiervoor straalt het ideaal Ir. Examenuitslagen, Repetitoren. Het is heel menscheijk dat men deze laatsten niet bij T. H. maar bij Examens heeft gezet. Dan de Vakvereenigingen. Daarop volgen gewichtig, de Ingenieurs-vereenigingen.

Tenslotte zijn wij dan gekomen tot het Mengelwerk. Voorop een karakteriseerende teekening, misschien wel een symbolische. Steit deze noeste arbeider de president der Almanak-redactie voor? De ketel is inspiratie op de S. P., dat staat er op. Maar wat verbeeldt dan de soldaat in de verte? Is het misschien het deel van het Corps dat onder dienst is en met een grijns het gedoe in Delft aanziet?

Over het mengelwerk valt niet zoo heel veel te zeggen. Want de hoeveelheid is klein. Het begint met een een-

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

V.

Piet had dezen ochtend Elaine, na het uitstappen van den stoomtram steeds gevolgd. Op het perron had hij haar weer gevonden en getracht haar te volgen in dezelfde coupé. Dit mislukte, want de meisjesstudenten waren in een damescoupé gestapt en dus moest hij zich met het appartement daarnaast vergenoegen. Een paar kwabbige Israëlieten zaten sigaren te rooken en druk gesticuleerend een luid gesprek te voeren. Als zij een oogenblik stil hielden hoorde Piet de doordringende stem in de coupé aan de andere zijde van het beslot. Dan beefde hij van ontroering. Doch zelfs deze heerlijkheid was gauw gedaan, want de reis duurde maar een minuut of tien. Men steeg uit, de twee dikke Joden bleven zitten, wat nogal een oponthoud gaf voor de haastige Delft-abonné's. Zoo raakte dan ook onze held zijn geliefde kwijt in het gedrang, al zocht hij als een gek op het perron. Als laatste ging hij door den uitgang en hij was genoodzaakt hard te loopen naar de Verwersdijk, anders zou hij zijn college van negen uur missen. Onder het loopen bedacht hij zich wat of zijn vriendin studeerde. Zou het een technoloogje zijn? Daar de meeste kansen hier voor waren

keek hij, de Verwersdijk binnenhollend, gauw op het rooster. Goddank het technologen college van negen uur was ook hier. Letter Q heette de zaal. Verlaten lag het witte stadje van houten barakken al, heen en weer snelde de eenzame vluchteling, zoekend de letter Q. Goddank hier was het. Hij stormde binnen. Juist begon de professor. Gestoord in zijn begintirade, die hij met veel zorg in elkaar had gezet, keek hij bestraffend Piets richting uit. Tien twintig vuile koppen van nog erger allooi dan die van Piets soortgenooten, volgden zijn blik. Piet werd vuurrood en verlegen zette hij zich op de allerachterste bank. Het incident was alweer voorbij en de professor vervolgde zelf genoegzaam zijn mooie begintirade, zijn eigen mooie zinswendingen liefkoozend.

Piet keek rond. Hij had een dictaatschrift uit zijn omvangrijke boekentasch gehaald en deed alsof hij het college volgde. Maar zijn oogen zochten Elaine, de schoone meisjesstudente, op de voorste rijen tusschen al die meisjeshoofden, blonde en bruine. Daar! een hoogblonde! — Zij draaide haar hoofd opzij. Het was een grof gezicht en zij gichelde dom. Welk een desillusie! — Die dan! Ach, ook die niet. — En die, en die niet! O wee, Elaine was niet technologe. Het eenige wat er over bleef was zowat bouwkundig. En die hadden het eerste uur samen met hem college!

Om tien uur, toen de genadige Bibliothekingelklok hem verlost had en hij, schuchter, alleen tusschen die vreemde giftmengers stond voor den deur van het collegegebouw, zag hij Elaine voorbijgaan. Alleen, haar boeken-

vondig versje, een innige, ware visie, weinig meer dan een paar woorden. Geen groote opzet, een wijsje, eenvoudig als het wijsje van de regen waarvan de dichter fluistert. De titel Indrukken geeft misschien een te serieus idee, te modern dichterlijk voor het in imitatie-vlaamsch gestelde beschrijvingkje van de sociëteit-op-platjes-uur. Het gewilde Vlaamsch dat hier en daar aardige uitdrukkingen ontpopt, geeft ook wel eens te veel gemanierdheid en klinkt dan aanstellerig. Zoo heeft de schrijver het over „veegde zijn peer'lend voorhoofd droog met een linnendoek” alsof wij niet weten dat dat een zakdoek was! Ook als de schrijver even ontvlamt zooals bij „O, hij zag zich nog zitten als hulpeloos groen enz” vergeet hij zijn Vlaamsch, wat bewijst dat hij het nog niet onder de knie heeft. Maar het klinkt aardig, veel aardiger dan droog Hollandsch, dat zeker.

Het begin, de eerste vier alinea's zijn heel goed wat stijl en stemming betreft — puf! men wordt er warm van als men 't leest. Dan komt een weinig zwakker gedeelte, daarop de overpeinzingen der beide vrienden, die in de voorzaal der sociëteit gezeten zijn, de een uit dienst terugkomende, de andere die de drukte van het examen was afgevallen; dit alles in gewoon Hollandsch. Dan volgen de persoonsbeschrijvingen der menschen die binnenkomen, werkelijk een buitengewoon amusant stuk lectuur voor de ingewijden. (En is niet ieder Corpsslid haast ingewijde tegenover de vele bekenden die hier beschreven worden). Het slot is ietwat slap. Maar waar dit alles stijl en vorm betreft, is het natuurlijk maar bijzaak. Versteht sich, een student is geen literator. De hoofdzaak is (en dit zal waarschijnlijk wel des schrijvers bedoeling zijn) dat deze „uiterst contente en plezante” beschrijving, thans zoo actueel, in later jaren een herinnering zal zijn aan hen die toen samen met ons het studentenleven doorgingen. De teekeningen zijn allen sprekend gelijkend, vooral de haardkring. Ook de caricatuur is goed gelukt. Op de Indrukken volgen een paar gedichtjes. Daar is Kinderdroom, een echt, doorvoeld versje van acht regeltjes. Misschien is dit wel het mooiste uit de heele almanak. Van denzelfden auteur waarschijnlijk is „Kerstfeest”, een dergelijke stemming, stemming van een naief kindmensch, die niet begrijpt wat de menschen zóó doet feesten bij het heilig Kerstfeest, terwijl hij tuschen hen inzigt:

„Als of ik een vreemde was....”

En even verder

„Ik voelde dat ik kalm zou willen praten
Met één, die wat ik zeide, zou verstaan.
Soms zei ik iets maar 'k had het moeten laten
Men keek mij, niet begrijpend, lachend aan.”

Jammer genoeg doet hier de derde regel wat banaal aan, een eigenschap die meer in dit gedicht op de voorgrond treedt. Dit bewijst alleen dat de dichter zijn techniek niet meester is. Als het de indruk niet wat bedierf, zou het de moeite van het opmerken niet waard zijn.

Dan volgen nog twee coupletjes. Heelemaal buiten 't geroezemoes der anderen, denkt de dichter terug aan het wondere Kerstfeest van zijn kinderjaren. — Een melancholiek gedicht, dat meer had kunnen zijn, als 't niet wat onbeholpen was.

Hierna weer een versje: Leerrijk gedicht voor Eerstejaars.

tasch onder den arm, verliet zij in parmantigen gang het Verversdijk complex. Zij had er blijkbaar genoeg van. Wie zou haar ook geen gelijk geven! Zoo haar schoonheid als 't ware prijs te geven aan dat tuig van volk dat haar in die verzamelplaats van ellende omringde! Neen, Elaine ging haar inkoopjes doen in de stad, dan kwam zij tenminste nog eens een nette student tegen, zoo een die niet voor half tien, tien uur uit zijn bed komt.

Piet, het spreekt vanzelf volgde haar, wat vele zwarte vingers van de water-en-vuurneringmensen in zijn richting deed wijzen.

„Kijk dien,” sprak er een in zuiver Rotterdamsch „hij loopt achter die meid an asof tie der hond was”.

En recht genoeglijk pulkte de spreker het overtollige vuil uit zijn grooten neus, die gewoon was boven glazen buizen en retorten H₂S-geuren in te snuiven alsof 't Arcadische lentelucht geweest ware.

Zoo de uitverkorene van zijn hart volgend, was Piet dan voor de lingerie-winkel op den Koornmarkt terecht gekomen. Een gedeelte van het tooneel, dat zich daar had afgespeeld, de apotheose, had hij net bijgewoond en daaruit zijn conclusies getrokken, die natuurlijk verkeerd waren. De winkeljuffrouw nam in zijn gedachtengang geen plaats in; hoe kon Piet ook weten dat nette studenten zich wel eens met winkeljuffrouwen ophielden! Hij begreep alleen dat Elaine en Adolphe elkaar kenden, en toen hij nu Adolphe met verstoord gezicht de winkel uit zag gaan, dacht hij dat het op hem was gemunt. Want hij begreep best dat dat achter-

Echt tergend Prikkebeen-van Alphen-toontje, precies in de maat, behandelend de oude stof: Van H. B. S.-jongen tot ingenieur of De T. H. een Hoogere Burgerschool? De dichter is in de keus van zijn rijmen en onderwerp buitengewoon goed geslaagd. Dan komt er een Lied ohne Worte, wat welhaast het tegendeel van het laatstgenoemde preekt. In een serie teekeningen wordt aanschouwelijk voorgesteld: Waarom hij van de studie afzag. De teekeningen spreken voor zich zelf. Zij geven een helder inzicht in wat men vaak „rotzooi” pleegt te noemen, met een meergebruikte term. Overal misère, dat is de grondtoon. De verwerking van de stof is op zeer humoristische wijze geschied.

„Ideeën en sentimenten”. „Vreemd is het mij een strijder te zijn”. Zoo begint een lang prozastuk van een student die door den dienst voor zijn land is opgeëischt. En een zwaar stuk: Te zwaar. Met groote mooie woorden en knappe zinswendingen argumenteert en redeneert de schrijver tot hij van zich zelf en zijn werk tot den wereldoorlog en vandaar tot de wording eener betere wereld komt, om ten slotte, niet begrijpend neer te buigen en te berusten. In het tweede deel van zijn stuk, dat veel minder goed is dan het eerste, laat hij ons zien hoe hij na een tijd van dienstwerk komt tot het inzicht van het nuttelooze en gedwongene hierin. Als hij echter weer doordenkt weet hij ook deze gedachte van zich af te schudden, hij glimlacht en hij werkt. En is gelukkig.

Het komt mij voor dat dit soort van stukken, die willens en wetens trachten, met veel zware redeneering, om den volke het gewicht van dezen wereldkrijg bij te brengen, uit den boeze zijn.

Het komt mij voor dat deze gewichtigdoenerij en beredeneerde berusting en zielestrijden niet echt zijn. Ik geloof dat ze opgeschroefd zijn niet uit den wil om opgeschroefd te wezen (dan zouden zij als parodie nog kunnen slagen) maar eenvoudig omdat de schrijver ze belangrijk wil maken. Hij wil al maar doordringen van zijn eigen ernst en ziet het heiligste heil van een almanak in deze tijd-jeremiaden in Nieuwe Gidsstijl. (En Boutens en Romain Rolland zijn er ook al niet vreemd aan. — En Arthur van Schendel dan!) En dan vraag ik mij af of waarlijk in later jaren die teekeningen en die varia en dat kwa stijl zooveel slechtere stukje „Indrukken” voor de oud-studenten niet veel meer waard zullen zijn. Had de schrijver zijn onderwerp eens aangepakt zooals zoovelen dat tegenwoordig doen (Melis Stoke, de Utrechtsche Landweerman, Sura in een vorige Almanak, enz.) en dan eens gezien wat er te voorschijn kwam. Al zijn deze zaken nog zoo ernstig, op zóó ernstige wijze behoeft men ze niet behandelen. Een weinig humor zou dikwijls veel meer goed doen.

Als echter de humor gezocht wordt... men sla het blaadje eens om. Avontuur heet het gedrocht. 't Is zonde van dat mooie papier en die mooie letters! De laatste twee regels zijn vrij aardig, van de rest deugt vrijwel niets. Het is niet alleen onwaarschijnlijk, het is gezocht. Hoe de Almanak-redactie ertoe gekomen is dit op te nemen begrijp ik niet wel. Het „Fragment uit een Zangspel” van denzelfden schrijver is stukken beter. Het is grappig en gek. Eenigzins in ouden stijl. Vooral het solo van de Ploerterij is heel aardig. Het Heden (het eerste heette de Oude Tijd) bevat

naloopen, zoo maar op straat, van een meisje, heelemaal niet te pas kwam.

In zijn booze daad met zooveel list volbracht, vervuld met de aanhoudende obsessie van zijn ongerust geweten (hij had nu al twee colleges gemist, wat zouden de proffen nu wel van hem denken! En zijn ouders) werd hij ineens opgeschrikt door Adolphe's kwade gezicht en zijn snelle gang, op hem toe. Ring klingeling! daar rukte hij de winkeldeur open. En Piet, bevend op zijn beenen, vluchtte weg, terwijl hij zijn portemonnaie die hij al dien tijd in de hand had gehouden, liet vallen. Adolphe, die verwonderd naar dat zonderlinge, voor hem wegvluchtende wezen zag hoorde het gerinkel van centen op de straatsteen en raapte de portemonnaie op, om hem aan Piet terug te geven. Tot dat doel liep hij den ander die een vrij grooten voorsprong had, na. Maar toen Piet de snelle passen achter zich hoorde, verdubbelde hij zijn vaart. „Hé!” riep Adolphe. De ander werd al angstiger en ging al harder loopen. Nu kwamen zij over den Boterbrug. Adolphe kreeg plezier in den banger jongen. Een paar slaggers interesseerden zich mee. Op den Markt werd hij gegrepen door een agent. „Wat mot dat hier?” vroeg deze. Adolphe kende den agent. 's Avonds laat zag hij hem wel eens als hij van de Sociëteit naar huis ging. Hij gaf hem dus een knipoogje en een sigaar, ongemerkt. En toen gaf hij den half huilenden Piet zijn portemonnaie terug. Deze werd vrij gelaten en uitgejouwd. Adolphe was ineens populair geworden bij het Delftsche Volk.

(Wordt vervolgd).

steekjes op de hervormingsplannen. Intermezzo is iets minder, daarop komt het sonore: De Komende Tijd, gezongen op een naar Goethe gestemde lier.

Verlangen, het laatste van het mengelwerk, reeds in den vorigen Almanak verschenen; van J. van Rossum is hier op muziek gezet in eenvoudige lied-vorm. Klare eenvoudige muziek, een doodgewoon melodietje, met kalme begeleiding in eenvoudige accoorden en zacht herhaleerd na- en tusschen-spel, is dit liedje geworden tot een klein kunstwerkje. Het geeft ons een idee, hoe een melodius versje van een modern dichter op muziek te zetten is.

De titelplaat van varia vind ik minder goed, een beetje met gemeen accent geteekend. De varia zelf zijn veel beter dan het vorige jaar, maar dit zegt niet veel. Ik geloof wel dat de meesten hun doelwit zullen bereiken; maar wordt er niet al te veel op de hervormingsplannen teruggekomen en gaan de persoonlijke grapjes dien kant ook niet op? Gelukkig is bij deze varia niet het geval dat waar ik het straks over had. Het is geen kliekjeswerk. Op de voorgrond tredende personen krijgen wat, ieder voor zich, op de achtergrond tredende krijgen met z'n allen wat. De decoratieve plaatjes bij de varia zijn knap geteekend. Maar waarom veel kritiek op deze varia te leveren! Zijn zij zelf niet een critiek? En een betere dan de mijne, dat is zeker.

Rest nog 't Adresboek en de Statistiek.

Als wij nu eens de vraag opwerpen: Was deze Almanak werkelijk wat zij moest zijn? Voldeden, als wij de kleinere dingen maar eens uit 't oog te verliezen, voldeden corps-verslag en verenigingsverslagen, voldeed het mengelwerk, de varia, de teekeningen, voldeed tenslotte het uiterlijk?

Wat dit laatste betreft, ik geloof dat ik wel volmondig „ja” mag zeggen. Teekeningen, het uiterlijk waren waarlijk onberispelijk, hun aantal was voldoende; weinig of geen hoofd was niet geteekend, zelf tot in het mengelwerk zat de almanak vol met geestige illustraties.

Het Corpsverslag en de verenigingsverslagen, ik geloof dat wij daarmee niet zoo tevreden mogen zijn. Ik heb mijn ideeën daarover al ontwikkeld. Nogmaals, de corps- en verenigingsverslagen moeten meer bijeengehouden, ze moeten meer eenheid doen gevoelen. Daarom moet ook de Almanak-redactie het Corpsverslag maken desnoods aan de hand der verenigingsverslagen. Dan moeten de besturen maar wat vlugger met hun inlevering zijn.

Het mengelwerk ook vond ik niet goed. Weinig en van minder qualiteit dan anders. Geen ongelukkige liefde behandeld ditmaal, de wijze van behandeling der bijdragen bleek echter wel ongelukkig te zijn.

De varia... nu ja... hadden misschien ook beter gekund, maar de richting welke zij opgaan, een arbeidsveld in 't algemeen, in 't heele Corps te zoeken, dat is waarlijk prijzenswaardig.

Over het geheel had misschien de Almanak beter kunnen zijn. Lag dit aan het kleinere getal inzenders? Of aan het oorlogsjaar? Of aan de hervormingsplannen? Wie zal het zeggen... laten wij maar gelooven dat het aanstaande lustrum een aanzienlijke opbloei van het Corps met zich mee zal brengen, zoò slecht staan de zaken heusch nog niet.

W. J. G.

De Corpsvergadering van 7 Februari.

We leven in een gejaagden tijd, we hebben dus haast, dus wordt de uitschrijvingstermijn vervroegd (de vergadering om half acht begonnen) en *onmiddellijk* na de voor d genoemde vervroeging noodige dispensatie de begroting behandeld en definitief vastgesteld.

En is de begroting aangenomen?

Ja de begroting is aangenomen, zonder wijziging, er valt immers niet veel aan te tornen; het moet wel, je hebt zoo als gewoon lid geen kijk op de zaak. Maar 't is verduiveld gemakkelijk, het wordt je zoo gemakkelijk gemaakt, ja! — je moet het elkaar toch gemakkelijk maken — al blijft ook een onzeker gevoel, zooals bij het betalen van een geheel vergeten rekening. Ja als een van de partijen haast heeft, dan moet men helpen en meewerken.

Natuurlijk! Er zijn ook wel opmerkingen geplaatst over de begroting, dat men er zoo weinig als leek aan had, dat men ook wel iets uitvoerigers over het lustrum wilde hooren, er is zelfs een onopgelost meningsverschil geweest over een wetsartikel, maar, waar wij beiden het over eens zijn is: men moet niet te veel bezwaren maken. Ja zoo zijn wij nu eenmaal. Over uitleg van wetsartikels bovendien beslist de Senaat.

Deze kunnen anders wel eens last geven.

Wel neen, de wet wordt niet kwaad als ze genegeerd is; als men er niet in kijkt, doet ze zelfs heelemaal niets. Gelukkig ook, anders zouden wij de vorige week niet die kostelijk actieve haast gehad kunnen hebben, waardoor 4 dagen van de 3 verloren maanden werden teruggewonnen en het getal na een klein jaar te laat werd vastgesteld. Maar over iets kunnen wij nu gerust zijn, voor de verificatie-verslagen zorgt de Senaat!

En hoe was de leiding?

O, die was heel handig, werkelijk heel handig en praktisch; enkele kluitjes (voor het riet) en enkele charmante aardigheden misten hun uitwerking niet, evenmin als de vroolijke glimlach. Hierdoor ging alles van een leie dakje; jekon ook zoo zien dat er op aannahme van de begroting geheel gerekend was en als men een enkele maal iets niet wist, nu dan wilde de feestpresident het ons wel even „toevoegen” (zooals de fotograaf het heel stout uitdrukte).

Een ding zal de „opperheer”, wil hij dit werkelijk zijn nog wel moeten leeren; zich te verheffen boven zijn eigen kringetje en niet iets van weinig belang te vinden, dat nu toevallig afkomstig is van iemand die hem niet bekend genoeg voorkomt. Zoo leek het tenminste Donderdag, al keek hij ook nog zoo slim, wel een beetje dom.

Nou, en dán hebben wij na de begroting nog eens ernstig gedisperuteerd over de vraag, wie zou recepieeren, de Senaat of de Vereenigingsbesturen.

T.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Groote sorteering VISCHCONSERVEN
in glas en blik: Sardines, Paling, Garnalen in diverse Sauzen, Haring, Makreel, Ansjovis in zout en olie, Zeepaling, Snoek in bordelaise, Heilbot in ravigotte Bokkingpastel (als paté op brood gesmeerd), Mosselen.

Afdeeling VLEESCHWAREN: Rolpens, Kalfsgehakt, Roastbeef, Cornedbeef, Leverworst, Knakworst, Vleeschkaas, Roastbeef, Berlinerworst, Ham, Cervelaatworst, Hoofdkaas, Ploekworst, Rookvleesch, Saucise, Boterhamworst, Leverpastel, Frikkadel, Wildpastel.

H. Meeuws
Oude Delft 111
Telefoon 157.

Vanaf heden verkrijgbaar DINERS gelijk aan die van de DELFTSCHE COÖPERATIEVE KEUKEN, tegen DEZELFDE PRIJZEN.

Voordeelen: geen verplichte storting, geen betaling vooruit, VERWARMDE BUSSEN.

Uitgebreider menu's tegen de oude prijzen blijven daarnaast gehandhaafd.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 FEBRUARI 1918. No. 16.

Centrale Commissie tot Behartiging van
Studiebelangen.

JAARBEURS.

Technische studenten, die nog geen toegangkaart hebben aangevraagd, zijn in de gelegenheid alsnog toegangkaarten voor één dag te verkrijgen. Zij moeten daartoe teekenen op een der lijsten in het Hoofdgebouw, in het gebouw voor W. en S. en op de Verversdijk (bij de bediende ALBERS).

Deze lijsten worden Zaterdag 16 Februari, 3 uur 's middags, ingehaald.

Zij kunnen zich ook schriftelijk opgeven aan ondergeteekende.

Secretaris C. C.

M. DE BUSSY,
Leeuwenhoeksingel 36.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN HEER W. H. KOSTER
VAN GROOSS, PRESIDENT VAN DEN DELFT-
SCHEN STUDENTEN BOND, BIJ DE PLECHTIGE
BESTUURSOVERDRACHT OP VRIJDAG 8 FEBR. 1918.

Mijne Heeren, Medebestuurders,
Mijne Heeren, aanstaande Bestuursleden,
Mijne Heeren, Leden van den Delftschen Studenten Bond.

Wederom is een Bestuursjaar verstreken, wederom is het oogenblik voor ons gekomen om heen te gaan. Voor U Leden, is dit een uiterlijke gebeurtenis — een stelletje nieuwe gezichten hier ter plaatse — voor dat Gij door de veranderingen in het doen en laten van het Bondsbestuur Uw appreciatie ten opzichte van binnen- en buitenbondsch beleid voelt wijzigen, voordat Gij in Uw studentenleven de veranderde macht voelt, die vele zaken en toestanden voor U moet regelen.

Voor ons echter, die zich geheel hebben ingeleefd in onze qualiteit van Bestuur, die zich een eenheid, een verantwoordelijke eenheid hebben gevoeld een jaar lang, voor ons is dit een dag van groote beteekenis en voor ons is deze avond als het ware een deur, die achter ons gesloten en gegrendeld wordt. Wij allen hebben het een zeer groot voorrecht gevonden als een dusdanige eenheid te mogen handelen, en te hebben mogen ondervinden, dat wij dat in Uw vertrouwen deden.

Thans is de tijd voor ons gekomen heen te gaan. En onwillekeurig richten wij dan niet het oog naar de toekomst, maar zien terug op ons Bestuursjaar. In de jaarverslagen hebt gij een duidelijk beeld gekregen van dit stuk Bondsgeschiedenis; van de loop van het ledental, van de geslaagde poging tot contributieverhooging, zoodat we nu met een batig saldo een volgend jaar zullen ingaan. Toch wil ik niet nalaten de groote lijn nog even aan te stippen.

Wat onzen innerlijken toestand betreft, deze kan zeer zeker beter worden. Wanneer eenmaal normale tijden zijn ingetreden, zal ons streven er naar moeten zijn deze opnieuw te grondvesten, opnieuw te trachten een uitgesproken en spontaan karakter te geven aan den Bond en aan het innerlijke Bondsleven. Waar echter de tegenwoordige toestand is, als men zoude verwachten, is de aandacht des te meer getrokken geweest naar de uiterlijke omstandigheden. En het is bij dezen, dat ik U nog even wil inlichten over de naweën van den Lustrum-ival.

Gij weet, dat we enkele dagen na ons Lustrum een

onderhoud hebben gehad met de heeren Polis en Bolderdijk. De nu afgetreden senator sprak voor zich zelf, de tegenwoordige uit naam van de andere invallers. Ons standpunt in deze is U door een vroegere redevoering voldoende bekend; toen dan ook *verontschuldiging* werden aangeboden en *volledige schadeloosstelling* was toegezegd, hebben wij gemeend verder de zaak in der minne te moeten schikken.

Ik heb daarom den heer Bolderdijk geen schriftelijke schuldbekentenis laten teekenen. Wanneer ik in zoo'n geval verkeerd had, zou ik dit als een belediging hebben opgevat. Dat ik in dat geval echter ongelijk gehad zou hebben, is evenzeer waar en zou alleen tegen mijn levenskennis hebben gepleit, zooals het vervolg duidelijk zal maken.

Toen we het onderhoud bijna geëindigd hadden, vroeg de heer Bolderdijk ons de reeds gedane stappen in te trekken. Hij deed dit na zijn belofte, die dus nu het karakter van een eereschuld aannam. Ook dit zeiden we toe en met een sans rancune en een handdruk is hij weggegaan.

We hoorden maandenlang niets meer van de toezeggingen en kregen op een schrijven ter afdoening van de zaak geen antwoord. Onder deze omstandigheden was het verzoek om een schuldbekentenis geboden en we ontvingen nu het bericht, dat men in misschien afzienbaren tijd een gedeelte van het geld zou betalen, de persoonlijk geleden schade echter zeer zeker niet. De heer Bolderdijk had ons heel spoedig het geld willen sturen, maar kon het van de ongeveer vijf en twintig personen, die er voor uit durfden komen schuld te hebben, niet los krijgen. De vraag naar een schuldbekentenis voor een uitsterste termijn beantwoordde hij echter niet. Wij mogen in deze nu wel van woordbreuk spreken, al kan begrijpelijkerwijze een betaling de zaak formeel nog wel in het rechte spoor brengen. Wie in deze het meest te laken is, de onderhandelaar, die zijn eereschuld weigert te betalen, of de opdrachtgevers, die hem blijkbaar daartoe nopen door hem op hun beurt betaling te onthouden, dat is een zaak van ondergeschikt belang. In ieder geval hoop ik voor hen zelf, dat hun eergevoel hun zal verbieden bij dat dubieuze standpunt te blijven. In deze dagen van rechtsverkrachting ware ridderlijke opvatting en goede trouw in onze studentenwereld een aangenaam verschijnsel geweest. Het feit, dat ik ondanks alles nog niet geheel durf afzien van een oplossing in dezen geest, heeft mij in staat gesteld alle onnoodige scherpte in deze uiteenzetting te mijden. Ik kan U echter wel de verzekering geven, dat mij dit moeilijk valt en na alle opgedane ervaringen zou het mij in de toekomst vrijwel onmogelijk zijn, zoodat het voor de houding van den Bond naar buiten van belang zal blijken, dat nu de leiding zal berusten bij iemand, die wel de voorvallen heeft medegeleefd, doch niet zoo herhaaldelijk in billijke verwachtingen is teleurgesteld.

Hoe dit ook zij, ons tegenwoordig Bestuur heeft niet anders gekend dan de bedoeling zooveel mogelijk het Corps en de Corpsleden in begrijpen te naderen — als verschillende voorvallen de verhouding tusschen Bond en Corps niet hebben verbeterd, ons treffe niet het verwijt niet te hebben gestreefd naar de idealen, die ons voor oogen stonden.

Mijne Heeren, Leden van den D. S. B.

Reeds te lang heb ik stilgestaan bij een onaangenamen kant van ons Bestuur-zijn. Ik hoop en vertrouw, dat Gij ons geloof in studenteneer niet ten kwade zult duiden — zelfs al heb ik terzelfder tijd den eersten-jaars voorgehouden, dat het leven vol leugen en strijd zou blijken te zijn. Ik spreek thans mijn beste wenschen uit voor den Bond in de komende jaren. Wat mij zelf betreft — met de traditioneele gemengde gevoelens stond ik hier voor het eerst, met zeer zekere gevoelens neem ik afscheid. Al leeft men als bestuurslid steeds meer en meer mede met een vereeniging, in dit geval is het mij wel duidelijk geworden, dat het een groot geluk voor mij is geweest, mij niet te hebben aangesloten bij het Corps, maar welbewust den Bond te hebben gekozen — in dit geval ben ik er trotsch op President van den Bond te hebben mogen zijn.

Mijne Heeren, Medebestuurders.

Gij hebt reeds gevoeld, dat ons Bestuurseinde mij leed doet. Steeds heb ik het goed met U kunnen vinden, steeds heb ik prettig met U samengewerkt. Dat onze band een blijvende zij!

Brouwer en Bouma. Gij, die hedenavond met mij zult weggaan van achter deze groene tafel, ik zeg U dank voor Uw onvermoeiden arbeid voor den Bond; dat dit jaar U altijd als een van de aangenaamste van Uw leven zal bijblijven.

Baumann. Gij hebt U bereid verklaard nog een jaar Bestuurslid te blijven. Ik wensch U nog een vruchtbaar jaar toe in even goede samenwerking met de nieuwe Bestuursleden als die, welke Gij in ons midden mocht genieten.

En ook wil ik nog even Hartingh gedenken, die, afge-studeerd, verhinderd was hedenavond tegenwoordig te zijn. We zullen de joviale, vroolijke gezelligheid, die hij in onze vergaderingen bracht, evenmin vergeten als zijn raak oordeel in de moeilijke beslissingen, waarvoor we zoo vaak stonden.

Mijne Heeren, die het aanstaande Bestuur zult vormen.

Nog even wil ik U toespreken, die de dragers van de Bondsgedachte zult zijn. Ik hoop dat het U gegeven mag zijn deze luisterrijk voort te doen leven, in daad en woord.

De Glee. Ik aarzel niet de leiding aan U over te geven. Ik weet, dat Gij de plaats, die de Bond in de studenten-wereld kan en moet innemen, ten volle waardeert; ik weet ook, dat Gij zijn fouten kent en er op bedacht zult wezen deze weg te nemen. Ook U wil ik het devies medegeven, zooals het mij gewerd: Houd hoog den naam van den D. S. B.

Met dezen hamerslag installeer ik U in mijn plaats als Voorzitter van den Delftschen Studenten Bond.

Ik heb gezegd.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN HEER G. J. DE GLEE,
BIJ HET AANVAARDEN VAN HET VOORZITTER-
SCHAP VAN DEN DELFTSCHEN STUDENTENBOND
OP VRIJDAG 8 FEBRUARI 1918.

Mijne Heeren Bestuursleden,
Te installeren Bestuursleden,
Leden van den Delftschen Studenten Bond,

Mijnheer Koster van Grooss.

Met vreugde herdenken we het jaar, waarin Uw Bestuur richting heeft gegeven aan den loop van den Delftschen Studenten Bond, waarin Ge vol toewijding Uw werkkraft hebt gegeven tot heil van deze Vereeniging en haar met vaste hand hebt voortgestuurd in de eens ingeslagen richting.

Groot was het aantal wenschen en vele de ideeën die er rijpten onder de leden; met scherpen blik zijn de stroomingen in onze Bond door U waargenomen en overwogen. Met enthousiasme hebt Ge gesproken tot de jongeren, hun opgewekt krachtig deel te nemen aan het studenten-leven en hun beschouwingen voorgelegd die velen zich in hun latere leven ten nutte kunnen maken. Ge hebt vele moeilijkheden overwonnen en op verschillende punten beslissingen genomen, waardoor de taak van een volgend Bestuur aanmerkelijk werd verlicht. Vooral op het gebied van de financiën hebben onder Uw Bestuur ingrijpende veranderingen plaats gehad, waarbij tevens de statuten zoodanig zijn gewijzigd, dat we in beslissingen voortaan onafhankelijk zijn geworden van het laksche deel der leden.

Mijnheer Koster van Grooss! Namens de leden van den Delftschen Studenten Bond dank ik U zeer voor wat Ge voor onze vereeniging hebt gedaan.

Thans onthef ik de heeren Brouwer, Bouma, Harting en Baumann van hunne functies als secretaris, penningmeester, vice-voorzitter en vice-secretaris en bevestig als zoodanig de heeren Baumann, Wagenvoorde, Eijsvogel en Van der Ham.

Mijne Heeren Medebestuurderen,

Zoo rust op ons dus de taak, leiding te geven aan de Vereeniging die ons eens in zijn midden heeft opgenomen, toen we alléén stonden, waarin we vrienden en bekenden hebben gekregen, die een introductie is geweest voor wat ons gedurende de korte periode van ons leven in Delft, dierbaar is geworden. Nu is het onze plicht de belangen te behartigen van dat deel der Delftsche studenten die zich geroepen hebben gevoeld lid te worden van den Bond. Ik vertrouw, dat we ernstig deze plicht zullen vervullen en eendrachtig zullen samenwerken om het gemeenschapsleven te bevorderen, de Bond in kracht te doen toenemen en bij te dragen om de Vereeniging, waaraan we zoo vele verplichtingen hebben tot glorie en grootheid te brengen.

We weten dat deze taak niet gemakkelijk zal zijn, dat

we voor vele moeilijkheden en bezwaren zullen komen te staan, maar ik hoop dat we deze zullen oplossen ten voordeele van den Bond, dat we het vertrouwen in ons gesteld door ons de leiding op te dragen, niet zullen beschamen.

Mijne Heeren. Leden van den Delftschen Studenten Bond,

Waar naast de studie algemeene ontwikkeling en karaktervorming de studententijd tot een zeer belangrijke levensperiode maken, daar is het noodzakelijk, dat men een innig contact verkrijgt met zijn medestudenten om elkaar te sterken in opvattingen en ideeën, om nieuwe gezichtsvelden te krijgen en zijn meeningen te hooren bestrijden, om zodoende voor elkaar de vorming tot mensch te verlichten. Niet alleen moet men dit doel trachten te bereiken door omgang met jaargenooten, maar ook gedachtenwisseling tusschen oudere- en jongerejaars kan voor beide categorieën van groote beteekenis zijn en voor beide nieuwe inzichten openen. Maar ook heeft men vroolijkheid noodig in zijn jongere jaren, om de in het leven zoo noodige opgewektheid te behouden; men moet in de gelegenheid zijn uitbundig plezier te maken en in de lusten van zijn „Sturm-und-Drang” niet al te sterk beteugeld worden door dogma's en principes over opvoedkunde.

Om aan deze behoeften tegemoet te komen, kan men zich scharen onder de vaandels van een studentenvereening. Het ideaal ware geweest, zoo alle studeerenden zich konden aansluiten bij één groote en machtige corporatie, waar ieder zijn wenschen zou zien bevredigd, maar... de toestand is helaas een andere. Er is oneenigheid en verbroekeling gekomen, waardoor meerdere vereenigingen naast elkaar zijn ontstaan, maar daarnaast is er een zoo groot aantal nihilisten, dat we moeten bekennen dat de bestaande vereenigingen lang niet aan ieders eischen voldoen. Waar wij echter constateeren, dat bijna alle te Delft studeerende dames zich aansluiten bij de D. V. S. V., maakt deze vereeniging in dit opzicht een zeer gunstige uitzondering. We hopen, dat het feit, dat de Bond dus niet geheel aan zijn doel beantwoordt voor ons allen een spoor-slag mag zijn tot meerdere ijver, tot grooter moeite in bondszaken, met het schoone vooruitzicht dat ons werken en streven met een groot succes kan worden bekroond. Zoolang er echter, om welke reden ook menschen zijn die lid van een corporatie wenschen te worden, heeft deze reden van bestaan en zóólang zullen we niet dulden dat onze rechten worden aangetast, dat we in eenig opzicht worden gekrenkt.

De studentenmaatschappij in Nederland, is niet meer wat zij vroeger is geweest en wat zij in verschillende andere landen nog is. Langzamerhand is er verandering gekomen; het woord „student” krijgt geleidelijk een andere, minder karakteristieke beteekenis. De Bond moet zich aan deze veranderde omstandigheden aanpassen; reeds het aftredende Bestuur heeft in deze lijn gewerkt; het nieuw benoemde Bestuur hoopt in deze richting voort te gaan. Onze corporatie moet meegaan met de onvermijdelijke evolutie op maatschappelijk gebied en niet stil blijven staan waar de toestanden veranderen. De noodlottige gevolgen hiervan kunnen we dagelijks waarnemen, zoowel bij personen, vereenigingen en rijken.

Ons vereenigingsleven is niet, wat het kan en moet zijn. Het Bestuur heeft zich voorgesteld haar krachten te zullen inspannen om dit hooger op te voeren, maar daarbij heeft ze de steun noodig van alle Bondsleden. We vertrouwen er dan ook op, dat ieder het zijne zal bijdragen om de gezelligheid op de kroeg te verhoogen en mede te werken dat men daar in vroolijke ontspanning zijn avonden zal doorbrengen, zoodat ieder Bonds lid in zijn latere leven nog menigmaal zal denken aan de gezellige oogenblikken die hij als student op zijn sociëteit heeft doorgebracht. En dit juist is mogelijk in een club als de onze met geringen omvang, waar we allen elkaar kunnen leren kennen. Maar dan is het noodzakelijk dat ieder zich geeft, zich niet door schroom laat weerhouden, dat niet een enkeling voortkrukt met kreupele plannen, maar dat men samenwerkt voor een gemeenschappelijk doel; dan zal men zich één gevoelen en sterker in zijn overtuiging en plannen de Bond zien groeien. Eerst, wanneer gij begint U zelve te geven, wanneer gij moeite hebt gedaan, U opofferingen hebt getroost, zonder dank, zonder eenige vergelding, dan zult ge beseffen dat uw geest rijker en dieper is geworden en in staat zal zijn vruchten af te werpen.

Het is niets groots in tijden van voorspoed vol ijver en goeden wil te zijn, maar wanneer men in de tegenspoed vol energie blijft, dan kan er verwachting zijn van een krachtig vooruitgaan. Opgewekt moeten we daarom door alles heen gaan en een sterke hand stellen tegen al wat ons in den weg komt. Het vuur beproeft het ijzer; wij

zullen toonen dat in deze moeilijke tijden onze Bond levensvatbaarheid bezit in hooge mate.

In den laatsten tijd hebben we de voor eenige jaren zoo bekende Debating Club „Logika” weer zien opbloeien; het sterk toenemend aantal leden, de vele interessante en zeer geanimeerde lezingen en debatten die in den laatsten tijd worden gehouden, geven ons gegronde hoop, dat Logika weer de bloeiende vereeniging van vroeger zal worden.

Het Bestuur hoopt dit jaar aan de Bondsvergadering een reglementswijziging voor te leggen, als gevolg van de onder het vorige Bestuur plaats gehad hebbende Statutenwijziging, waarbij vooral de financieën een voornaam punt van bespreking zal uitmaken. De gebleken bereidvaardigheid van de Bondsleden om, waar het noodig is, geld bij elkaar te brengen, geven ons echter een goede belofte voor de toekomst.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

G. J. de Glee,	President.
E. J. Baumann,	Secretaris.
J. A. Wagenvoorde,	Penningmeester.
W. T. Eijsvogel.	Vice-President.
J. van der Ham,	Vice-Secretaris.

De redactie kan naar aanleiding van de in bovenstaande eerste rede besproken „inbraakkwestie” datgene over woordbreuk handelende geheel tegen spreken, daar de correspondentie tusschen den heer Bolderdijk en het Bondsbestuur nog gaande is en zij bevreemdtd zich er ten zeerste over in verband met zooals haar de toestand bekend is, dat zij deze rede zonder eenige commentaar heeft moeten plaatsen.

• REDACTIE.

In November 1917 is door den heer Bolderdijk *algeheele* schadeloosstelling toegezegd.

Eind Januari deelde hij mee, de *persoonlijke* schade niet te kunnen voldoen, daar deze geen Bondsvereffening is.

Is voor een dergelijke handelwijze woordbreuk een te krasse term? D. V.

D. V. S. V.

De Almanak der D. V. S. V.

Zoowel in letterlijken als in figuurlijken zin is de almanak van 't jaar dun. De tijdomstandigheden hebben hier ook het hunne toe bijgedragen, de kleur van 't bandje en de gedrukte bestuurskiek zijn er niet op verbeterd. Wat het laatste betreft, wij twijfelen er niet aan dat het bestuur van vijf meebrengt, dat de afmetingen van de personen eenigszins kleiner worden. Waarom ook openbaart zich hier een streven naar eenvoud, dat we in werkelijkheid gelukkig nog niet constateeren?

Van het officieele gedeelte valt niets te zeggen. Even kan genoemd worden de vermelding van het Centraal Bureau van Vrouwenstudie in Nederland.

De teekeningen zijn over het algemeen goed. Het idee van het titelblad is aardig gevonden, de uitvoering is goed, jammer dat de opvulling eenigszins vreemd aandoet. De kalenderplaat is meer dan we op dat punt gewend zijn. Over de hoofdjes zou ik een opmerking in 't algemeen willen maken, afgezien van het feit, dat ze dit jaar niet bijster geslaagd zijn. Zouden ze niet iets meer te maken kunnen hebben met de kalender, daar ze toch daarboven moeten staan. Het hoofdje van Lus is niets zeggend en slordig uitgevoerd. De personen zijn gedrochtelijk en de stoelen verdwijnen in 't duister. Dan volgt een goede teekening van de Nieuwe kerk te Delft, zij wekt ook hetzelfde gevoel, dat deze in werkelijkheid geeft, n.l. de kerk, die de geheele Markt domineert. Maar of de afmetingen van de Markt zijn sterk gewijzigd of Hugo de Groot is verdwenen. De laatste teekening is die van de ledenlijst en stelt m.i. voor een hoekje op de club. De persoon is ongetwijfeld verziend en haar houding is zeer onnatuurlijk en uiterst vermoeiend.

De data laten veel te wenschen over. Velen staan in geen verband tot de club, maar tot enkele leden in 't bijzonder.

Van 't mengelwerk valt niet veel te zeggen. Als zoodanig komt het in de almanak niet voor. Is het tusschen de verslagen gezaaid opdat de quantiteit meer zou lijken? Jammer dat aan de qualiteit ook niet in schijn te verbeteren viel.

Het gedicht „Delftsche toren” poogt stemming te wekken maar door de banale eindregels van 't eerste en derde couplet gaat het beetje stemming te niet. „Als 't ijs er is...” maakt den indruk van een Sinterklaasvers. We willen gelooven, dat het voor de zeven studentjes, die dezen tocht hebben meegemaakt een aardige herinnering is, maar van buitenstaanders is het toch te veel gevergd om twee en een halve bladzij aan elkaar gerijmde regels te moeten lezen. Het hoogtepunt van de literaire bijdragen is de „Zaal-31-herinneringen”, die doet denken aan de goede almanak van 't vorig jaar. De Varia zijn dikwijls uitstekend, wat niet van alle almanakken kan worden.

Nu nog even iets over de uitreiking van de almanak. Deze werd gevolgd door een diner. Het was te betreuren dat bij enkele leden de manieren aan tafel veel te wenschen over lieten. Laten de leden ook bedenken, dat de binnen gezongen deuntjes op straat te hooren zijn.

B. & J.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Van verre Reizen.

Een Romantisch Verhaal door WILLEM PERK VAN LITH.

V.

Een dwaas die zich bedrinkt? O neen mijn vriend,
Maar dwaas die daags daarna een kater heeft!

Zoo'n dwaas was ik. Men kent het geval.

Des avonds zouden wij ons naar het hofbal begeven. In de allerberoerdste stemming van de wereld stak ik mij in mijn rok en zocht Armida op, die zich ook in avondtoilet gekleed had. Zij zag er waarlijk allerliefst uit in het wit zijden baljaponnetje niet den misschien iets te laag uitgesneden hals. Toen ik daar aanmerking op maakte lachte zij mij uit. Te ver gedecollecteerd, op een hofbal! Dat kwam niet voor. Ik moest me maar niet verbazen vanavond.

Den ganschen nacht lang moest ik buigen en glimlachen, het was vreeselijk. En niets dan uniformen en bloote halzen om je heen. En leelijke ouwe wijven die zich opdirkten als meisjes van twintig, — erger, als meisjes van dertig.

Dan wou zoo'n oud wijf met je dansen, juist als je met een paar jonge officieren het buffet bereikt had. Zond ze een kerel in tressen en goud op je af. Die stelde je voor, en dat kostte een dans. En dan niet blijven zitten, maar dansen ook, echt draaien en schuiven, en in drie tellen zien dat je dat blok rondsleepte.... een marteling!

En erger nog dan de ouwe wijven waren de ouwe knapen. Generaals en zoo. Die pikten alle jonge dames voor je neus weg. Zij hadden den voorrang en of zoo'n meisje nou liever een jonge spring-in't-veld dan een oude bok had, dat kon ze niets schelen. Enfin, als een vent wist ik mij over alles heen te zetten. Geduldig verdroeg ik alles, geduldig, tot er een oogenblik opluchting kwam. Een jeugdige gravin of prinses had mij al een tijd lang gade-geslagen — wat zij voor merkwaardigs aan mij zag weet ik nog niet. Toen ik dan een oogenblik vrij was schoot een adjudant op mij toe en vroeg mij onderdanigst hem te volgen. Hij stelde mij Hare Doorluchtigheid voor. (Haar kleeren waren zeer luchtig). 't Bleek een alleraardigste jonge vrouw van nog geen twintig te zijn die vroolijk en gewoon met mij praatte, zelfs wel flirtte. Zij vroeg mij hoe ik hier gekomen was. Ik stotterde wat, kon het mij niet zoo gauw herinneren. Ja! waarom — en wat had ik hier te doen? Armida.... natuurlijk, de koningshoven. Het scheen mij een jeugdwaasheid, die tocht naar de zee, over de zee. Ik glimlachte er nu om, stond er al boven.

Het was vier dagen geleden en in vier dagen had ik een heel ander leven doorgemaakt en was geworden tot een ander mensch. Vier etmalen was meer dan genoeg.

Al dansend en denkend vergat ik de heele, waarschijnlijk verbaasde gravin en bedacht mij wat het wel zou zijn voor een historie. Een wonder niet en geen symbool. Doodgewone pornografie met etherische sierselen! Bedoelde ik er wat mee, wilde ik een theorie verkondigen, discipelen winnen? Begrepen deed ik het niet, en daarom danste ik maar voort, als de nar.

De kemels rusten 't avond onder palmen
Daar waar niet zijn woestijne heete walmen
Daar waar de frissche bron hun dorste laaft —
Zoo was voor mij, die dezen dag doorslaafd,
Het oogenblik van rust onder de palmen
Daar waar niet zijn des balzaals vuile walmen;
Tesaam met deze zonderlinge schoone,
O mocht ik altijd onder palmen wonen!

Het gesprek was précair geworden, wij hadden het over de verhoudingen der vorsten onderling, dat een prinses niet alleen nooit een niet-adellijke zal trouwen, maar ook nooit zal liefhebben ook. Ik vroeg of zij dacht dat ik een vorst was. Ja zei zij: Ik bekende dichter te zijn. Toen vergaten wij het hofbal en ons zelve om elkaar terug te vinden.

Het was alweer Armida geweest!

Armida dan... Ik begreep het toen niet en dacht ook niet, hoe zij gekomen was, zóó, ik wist alleen dat zij van mij hield en ik van haar, dat zij mij niet eens mijn ontrouw met die vermeende prinses verweet....

Thans zie ik het in, thans nu het lamplicht mijn eenzaamheid omhult en mijn haren doet verdunnen, thans begrijp ik dat zij dezelfde was, altijd weer dezelfde, op de zee, op het land, in het slijk, in het stof; in de vrije lucht en in de balzaal, in de hemel en in de hel.... dat van op één na de laatste regel uit Faust II.....

Ik en weet niet meer hoe 't verder ging.

Van al de zangen die ik zing,

Verblijft geen toon.....

De luchten zijn vol van geruisch

Mijn hoofd omstreelt het windgesuis.

En ik zie het leven als een droom.

Genaderd aan het einde van mijn zang,

(Weest blij, publiek — ik maak het niet te lang)

Terwijl ik eens herlees wat er al staat

Bemerk ik, 'k ga daar leelijk uit de maat

Voor alles dient men toch zijn taal te stijven

Tenminste in den goeden vorm te blijven!

Stroomt dan, vijfvoeters, als een lange stoet

Van Kamerleden, door een elk gegroet

Met eerbied, uit dit huis — de koffiekamer —

En luistert naar het tikken van den hamer!

Als nooit uit de-zen maat, gij gaat, dat staat,

Niet kwaad. —

Maar grijp ik weder naar den draad

Van mijn verhaal; Wij keerden weder beiden,

En zullen van zijn leven niet meer scheiden!

EPILOOG.

Gelijk een kokadorus op het plein

Zoo wil ook deze dwaze dichter zijn;

Met veel misbaar roept hij het volk nabij

Dat 't staat opeengepakt in rij na rij —

Dan hoort wat hij U al te slikken geeft

En merkt hoe weinig in zijn mars hij heeft!

EINDE.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap
„Practische Studie”.

TENTOONSTELLING VAN WERKEN

van leden en oud leden van het Gezelschap, van Maandag 18 Februari tot en met Zaterdag 23 Februari 1918, in de expositiezaal van de Bibliotheek der T. H.

Opening op Maandag 18 Februari, des namiddags 3 uur.

De tentoonstelling is kosteloos toegankelijk voor alle belangstellenden, van 10 uur v.m. tot 5 uur n.m.

Delftsche Studenten Natuurwetensch. Vereeniging
„Christiaan Huygens”.

LEZING op Vrijdag 1 Maart, in de Bibliotheek der T. H. (ingang Verversdijk).

Spreker: Prof. Dr. J. D. v. D. WAALS Jz., uit Amsterdam.

Over: De Brownsche Beweging.

De Secretaris:

M. DE BUSSY, Leeuwenhoeksingel 36.

D. S. E. V.

LEZING op Donderdag 21 Februari te 7.30 in „Ons Huis”, Oude Delft 201.

Spreker: Dr. M. C. van Mourik Broekman.

Onderwerp: Strijd van plichten.

LEZING gehouden door Ds. J. W. KRUIJT voor de „S. S. S.” en „N. C. S. V.” op 30 Januari.

Onderwerp: „Arbeid en Loon”.

Het onderwerp laat zich van verschillende standpunten uit beschouwen, bijv. politiek, economisch en etisch standpunt, waarbij de opvoeding en aanleg van ieder individu hem een bepaalde opvatting zal geven.

Staatsman, arbeider en predikant, ieder zal op zijn wijze er over denken, en zoo praat men al gauw langs en tegen elkaar. 't Onderwerp is daardoor wonderlijk gecompliceerd en toch is het in zijn veelzijdigheid één.

De ideële verhouding tusschen loon en arbeid is deze, dat de arbeid het loon in zichzelf is. Als zoodanig dus geen gescheidenheid, maar een onderscheidenheid.

Deze ideële waarde komt in de huidige maatschappij bijna niet meer tot haar recht. Men werkt en laat slechts werken voor loon, en zoo is 't slechts een economisch verschijnsel.

't Komt er daarom op aan arbeid en loon zoo om te zetten, dat beide aan hun oorspronkelijk ideel karakter gaan beantwoorden.

Daardoor moet de arbeid van de enkeling geschieden voor de gemeenschap, en niet zooals in het huidige kapitalistische stelsel, waarbij de voortbrenging en verdeling gebaseerd is op het privaatbezit van de voortbrengingsmiddelen.

In 't algemeen zijn 4 perioden te onderscheiden:

1°. Gemeenschappelijk bezit van de productiemiddelen.

2°. De arbeider bezitter van zijn productiemiddel.

3°. De scheiding van arbeider en productiemiddel.

4°. Samenvoeging van de productiemiddelen.

Dit zijn niet zoozeer tijdperken dan wel trappen voor economische ontwikkeling. De eerste betreft voornamelijk de primitieve mensch. Deze periode is nog van groot belang, omdat hierin de menschelijke arbeid zich zuiverder vertoonde.

De 2e periode is die voor 't handwerk of kleinbedrijf. Ontbering is alleen een gevolg van luiheid of van bovenmenschelijke machten. Deze periode toont ons voorts de uitwisseling van waar tegen waar, waaruit later de koopman ontstaat, voor wie het er op aankomt zoo groot mogelijke winst te behalen.

Zoo zijn we tegenwoordig nog grootendeels in de 3e periode, waarbij groothandel kapitaal en groot afzetterrein noodig is, met 't gevolg van staatsafzetgebieden, invloedsfeeren, enz.

De 4e periode heeft zich in de afgelopen eeuw sterk ontwikkeld, het vormen van kartels en trusts, de verdwijning der concurrentie en toenemende gebondenheid der arbeiders zijn er de kenteekenen van.

De concurrentie praktijken blijken een bron van zedelijk kwaad, ziels- en karakterbederf, terwijl bij de ontwikkeling van het grootkapitalisme de tijdelijke loonarbeider overgaat in den levenslangen, en hem zelfs de kans om zich op te werken vrijwel ontnomen wordt.

Wij kunnen volgens dezelfde 4 perioden nu ook nagaan wat er wordt van de *arbeidskracht* van den mensch.

In de 1e periode kon de mensch in vrijheid kracht van zich laten uitgaan, hij vertrouwt 't kapitaal van zijn arbeid toe aan de aarde en hij krijgt zelf hiervoor de volle rente, dat is tevens het loon.

Al is deze tijd reeds lang voorbij, en nu onmogelijk, toch zien wij weer haar heerlijkheid terug in nieuwe vorm en wel in 't gemeenschappelijk bezit van de productiemiddelen, dat de economische voorwaarde biedt tot verheerlijking van God en den mensch, als kroon der schepping.

In de 2e periode gaat reeds een deel te loor, daar de arbeid niet meer speciaal om 't product is begonnen, want men denkt reeds aan de waarde, die het bij ruil of afkoop vertegenwoordigt. De beloning wordt dus reeds bepaald door de handelswaarde van het product. De plaatselijke markt ontwikkelt zich tot wereldmarkt, en daar verschijnt een nieuwe waar, nl. de *arbeidskracht*.

Geleidelijk wordt het productiemiddel voor velen van lust tot last, en gaan we vanzelf over naar de 3e periode.

(Zie vervolg Derde Blad).

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 FEBRUARI 1918. No. 16.

De mensch moet zijn arbeidskracht als waar verkoopen, maar heeft er toch nog eenige vrije beschikking over.

Zoo zou men kunnen zeggen, waar verkoop en koop van de „waar” arbeidskracht plaats heeft, dat de loonsbepaling niet te maken heeft met rechtvaardigheid.

Zoo eenvoudig is 't echter niet, en wordt de arbeider onrecht aangedaan. Aangenomen dat arbeidskracht een waar is gelijk elke andere waar, n.l. dat ze door den kooper, den kapitalist, zoo snel en *voordeelig* mogelijk van de hand gedaan moet worden, en dus de arbeidskracht zoo productief mogelijk gebruikt moet worden, dan dient het loon zóó te zijn, dat de arbeider zijn kracht volkomen kan herstellen. De kapitalist heeft te zorgen dat de arbeidskrachtleverancier onderhouden wordt, ook als hij niet meer werken kan, dat hij zich een nakomelingschap kan verwerven, hij heeft te zorgen dat de arbeider eet, woont, enz.

Hoe geschiedt het echter in werkelijkheid? De arbeider werkt zekeren tijd, bijv. 10 uur, maar de kapitalist betaalt er maar 7 uur van, de arbeider ontvangt dus een bepaalde *prijs* voor zijn arbeidskracht, dien hij moet accepteren als zijn loon.

De kapitalistische klasse wordt dus onderhouden door de arbeiders, daar de prijs steeds geringer is dan het loon. De tegenwoordige schijnbare verbetering voor de arbeidersklasse, als kosteloos onderwijs, goedkoop eten, ziekenfondsen, enz. hoe nuttig misschien op zichzelf, spelen de kapitalisten steeds in de kaart, want elke bezuiniging op levensonderhoud kan weer gekort worden op het loon. Modelfabrieken, waarbij voor de arbeiders vele verbeteringen worden bewerkstelligd, binden de arbeiders steeds meer, terwijl het geenszins de oplossing is voor 't Sociale vraagstuk.

In het kapitalisme is een herstel tusschen arbeid en loon niet te bereiken. Eerst moet de grondslag vernietigd worden. De eenige weg is die van den klassestrijd, die ten einde toe zal moeten worden uitgestreden, zal echter strijd, met *alle* middelen gevoerd, ook met haat, bedrog en verraad tot het doel brengen, of zal hoogstens de uitbuiters van nu, de uitgebuiters van straks worden?

De klassestrijd bestaat, maar wij moeten, haar omzetten in een rechtstrijd, op het menscheidsstandpunt, niet met het heil der klasse, maar met het heil der menschheid als doel. De kapitalist is even goed als de arbeider een slachtoffer van het stelsel en beiden moeten elkaar in dit licht bezien. Zoo zal dit zedelijk onrecht onrecht moeten worden overwonnen.

Voor Christen-Socialisten is de ondergang van den kapitalistisch en de opkomst van de Socialistische Samenleving geen ijdele utopie, en de weg erheen dus ook geen wanhopige.

TOONEEL EN MUZIEK.

Wagner bij de Nederlandsche Opera.

Terwijl Deutsche Operagezelschappen tegen buitensporige prijzen matig goede opvoeringen der groote Deutsche opera's geven, is het een Hollandsch gezelschap — gode zij dank! — gelukt, voor diezelfde opera's de gunst van het Nederlandsche publiek te winnen door hun voor een Nederlandsche opera tot nog toe ongekend goede vertolking. Naast de vele ouderwetsche opera's (is afgezaagd een te sterk woord?) als Mignon, Faust, de Hugenoten, Aida en meer van dat slag, viel haar keus gelukkig op Wagner ook. Wagner ook, de reeds zoo veel gespeelde, die nog altijd niet tot het publiek doorgedrongen is. Want begrijpt het doorsnêe-publiek, dat zit te hooren naar pakkende melodieën, met entrain gezongen, dat pittige marchen en liefelijke, zoete romances wil en naar mooie costumes en décors, naar mooie balletten kijkt, begrijpt dit publiek iets van de heroïsch-symbolische kunst van den grooten Richard, tot nog toe de grootste dramatische componist? Begrijpt het dat de „Schwärmerische” Tannhäuser en de „romantische” Lohengrin, Wagner's hoofdwerken niet zijn? Neen, het begrijpt het nog niet volkomen en luistert — en waarom niet? — nog graag naar die twee werken uit 's componisten vroegere perioden, maar toch voelt het al iets van de overweldigende grootheid en schoonheid van „Der Ring des Nibelungen” en voorvoelt de edele heldenmuziek uit dit onovertroffen driedelig muziekdrama. En dat danken wij de Nederlandsche Opera. Deze toch was het die bij volk en middenklasse (het muzikale volk, groo-

tendeels uit Joden bestaande, en de middenklasse, waaronder veel muziekonderwijzers en onderwijzeressen, ook de kunstminnende stand, die het minder betalen kan) een begrip bijbracht van Wagner's eenvoudiger opera's. Dank zij deze onderneming, was het ook den mindergegoeden mogelijk gemaakt den goeden dikken Lohengrin te zien (tenoren zijn meestal dik, bassen mager) door zijn kartonnen zwaan getrokken langs de kartonnen Rijn oevers tot de karton-omlijste verzamelplaats van koning Hendrik's edelen — Wagner op zijn gekst. — Zij zagen voor het slotplein in het donker Ortruds en Frederiks intrigues — Wagner op zijn romantiekst — en hoorden den alouden bruiloftsmarsch waarbij het koor leelijk valsch was en uit de maat raakte; de keer toen ik het hoorde; Wagner op zijn vervelendst.

Dank zij de Nederlandsche Opera kent men hier de muziek van een Tannhäuser, is niet vreemd aan de liefelijke muzikale voorstelling van een Venusberg, een Hirtenknabe, een zangerwedstrijd — in ouden stijl gehouden — en een Lied an den Abendstern. Iedereen kan de „Einzug der Gäste” en het „Chor der Pilger” fluiten, en denkt hier aan of aan Lohengrin's bruilofts marsch, als men over Wagner spreekt. Bleef het hier bij, het zou m. i. de moeite van het memoreren niet waard zijn, de heele Nederlandsche Opera, al was de vertolking nog tien maal zoo mooi. Want een opera is meer dan een beetje kijkspel met wat lyrische dramatiek en wat pakkende deunen. Een opera is niet voor diegenen, die wachten op het wijsje dat ze kennen, of dat neef of nicht heeft geëgd, dat zoo mooi was, het mooiste haast van de heele opera. Een opera is meer, ook als drama beschouwd, dan een geslaagd stukje rijmwerk met „lyrische stellen”. Meer dan dit al, en Wagner heeft het bewezen met zijn Tristan, zijn Gral en zijn Ring.

Daarom alleen vind ik het een goede kunstdaad, en daarom ook alleen apprecieer ik het optreden van de Nederlandsche opera, omdat zij begonnen zijn aan de ware Wagner. Begonnen, heelemaal bij het begin, bij de Walküre. En laten wij den heer Koopman op onze bloote knietjes danken dat hij het voorspel „Das Rheingold” genegeerd heeft! Het legt misschien al wel de grondslag tot de geschiedenis der Nevelingen en verklaart voor een goed deel veel wat anders niet begrepen wordt, maar met een weinig begrip van mythologie en een klein uittreksel van het stuk, met de kennis van een paar motieven, voor de latere deelen belangrijk, kan men veelal volstaan. De opvoering van Rheingold, die sterk herinnert aan de poppenkast, zou waarlijk een groote desillusie zijn.

Maar om eens met de Walküre te beginnen. Ook de Walküre is eigenlijk nog een voorspel, de „Erster Tag”. Het bereidt de twee latere hoofdfiguren in hun ideale verhouding tot elkaar, tot Walhalla en de wereld voor. Schitterend is de verwickeling in elkaar gezet, natuurlijk en logisch is de handeling en waar het menschelijk verstand een oogenblik tekort schiet, daar verzoent de Goddelijke symboliek, en brengt de zaak weer in het reine. Siegmund leert de bruid van Hunding, de geweldenaar, Sieglinde, die later blijkt zijn eigen tweelingzuster te zijn, beminnen. Niettegenstaande dat beiden dit weten, maken zij geen eind aan hun zondige liefde. Wotan, hun vader, die hun als Wolf bij een wolvijn verwekt heeft, wil hun tegen Hunding beschermen maar Fricka, zijn vrouw, beschermster van de huwelijksrouw, bepraat hem om hen te verdelgen. Dit beveelt Wotan Brünnhilde, de Walküre, maar zij gehoorzaamt niet aan zijn bevel. Dan komt Hunding en vecht met Siegmund die door Brünnhilde geholpen wordt. Walvater hoort het en vertoord laat hij Siegmund door Hunding dooden.

Brünnhilde vlucht met Sieglinde en verbergt haar voor Wotan's woede, daar zij een zoon van Siegmund zal krijgen, Siegfried, der „hehrste Held”. (Siegfried motief telkens doorbrekend in het weeklagen van Sieglinde). Dan vindt Wotan Brünnhilde tusschen haar Walkürenzusters en veroordeelt haar tot den slaap op een berg omsloten door Waberlohe, het vuur van Loge (Vertragsmotief met Wotan — de toonladder afgaande) waaruit zij slechts gewekt kan worden door Siegfried, de held die niets ontziet en die ook door het vuur niet tegengehouden wordt. De laatste woorden van Wotan zijn:

Wer meines Speres Spitze fürchtet.
Durchschreitet das Feuer nie!

Op de melodie van het Siegfried-motief, een slot apotheose, in een overweldigende schittering van schoonheid tot stand gekomen. Men zegt dat er lengtes zijn in de opera, men moest eens wat moeite doen die lengtes te leeren kennen! Men zou zooveel te langer van de opera genieten.

In haar realisering is de Nederlandsche Opera buitengewoon goed geslaagd, en behoudens eenige regiefoutjes die wat erg in 't oog vielen (het hinderlijke gloeilampje in de boom dat uitging toen het Schwertmotief eigenlijk eerst goed tot zijn recht kwam) mag deze opvoering een evenement

heeten voor het Hollandsche publiek. Indien men slechts bedenke dat dit nog maar het begin is!

W.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

De heer W. P. Smit, t., bij Kon. Besluit van 19 Januari 1918 No. 44 tijdelijk belast met het onderwijs in de textiel-industrie aan de T. H., zal zijn colleges geven des Dinsdags en Woensdags van 9—10 uur vm. in zaal 206 van het Gebouw W. en S. en zijn aangevangen op Dinsdag 12 Februari.

INGEKOMEN BOEKWERKEN.

DE NEDERLANDSCHE VERLOFS-OFFICIER.
Eerste Jaargang No. 1.

AGENDA.

21 Februari. D. S. E. V.

Lezing van Dr. v. Mourik Broekman in „Ons Huis”.

28 Februari. Technologisch Gezelschap.

Spreker: Prof. Volmer.

Onderwerp: Het Taylor-stelsel.

1 Maart. „Christiaan Huygens”.

Spreker: Prof. Dr. J. D. v. d. Waals Jr.

Onderwerp: De Brownsche Beweging.

Bibliotheek T. H. 7.30 u. n.m.

Neue Roman von PAUL TELNER: DIE MASKENBURG

Roman aus dem Berliner Theaterleben

Ungebandigte Leidenschaften
der Theaterwelt treiben hier
ein atemraubendes Spiel mit
kaltberechnender Machtbegier

==== f1.95 =====

Voorhanden bij de Technische Boekhandel en
Drukkerij J. Waltman Jr. - Binnenwatersloot 33

